

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Σημείωση Παντιέρας: Δημοσιεύθηκε πριν πέντε περίπου χρόνια, δυστυχώς όμως είναι πάλι επίκαιρο...

Σ.Σ

Η παρακάτω ιστορία είναι φανταστική. Κάθε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα και περιστατικά είναι τελείως συμπτωματική.

Το ξυπνητήρι χτύπησε ακριβώς στις 5:30 το πρωί. Δεν ήταν η πρώτη φορά. Κάθε που ο Μπάμπης είχε πρωινή βάρδια εκείνο έδειχνε απίστευτη συνέπεια στη δουλειά του. Όπως κι ο Μπάμπης. Στις 6:30 ακριβώς έπιανε δουλειά. Δεν είχε αργήσει ούτε μία φορά. Δεν έλλειψε ούτε μία μέρα τα τελευταία τέσσερα χρόνια, από τότε που έπιασε δουλειά, δηλαδή, στο διυλιστήριο.

Κανά δυο φορές που έτυχε να αρρωστήσει-όχι τίποτα το σοβαρό, κάποια κρυολογήματα που του ανέβασαν τον πυρετό-δεν ζήτησε άδεια. Άλλωστε, του είχε πει ο υπεύθυνος του τομέα του πως στα αφεντικά δεν άρεσαν και πολύ οι εργάτες που αρρωσταίνουν συχνά.

Ακολουθώντας το συνηθισμένο πρωινό «τελετουργικό», ο Μπάμπης βρέθηκε μετά από λίγη ώρα στη στάση περιμένοντας το λεωφορείο της γραμμής που θα τον πήγαινε έξω από την πύλη του διυλιστηρίου. Περίπου μισή δρόμος, ότι πρέπει για σκέψη, προγραμματισμό και όνειρα.

Ναι, όνειρα. Γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι κάτω από τέτοιες συνθήκες ονειρεύονται. Στο λεωφορείο, στο διάλλειμα της δουλειάς, την ώρα που πίνουν τον καφέ τους ή την ώρα που ανακατεύουν με κρασί τα «αχ», τα «πότε», τα «γιατί» και τα δάκρυά τους.

Καθισμένος σε μια θέση του λεωφορείου, χωρίς να το θέλει-λες και το μυαλό ρωτάει-σκέφτηκε τη Μάνια, την καλή του. Έξι χρόνια μαζί. Έξι χρόνια ο ένας για τον άλλον. Με τα καλά και με τα δύσκολα. Με τις έντονες καταιγίδες και τις ατέλειωτες λιακάδες. Με

υπομονή και θέληση και με αγάπη που έμοιαζε ανίκητη.

«Μην πας σε παρακαλώ στο διυλιστήριο», του είχε πει πριν από 4 χρόνια όταν της ανακοίνωσε πως βρήκε δουλειά στα «πετρέλαια».

«Είναι βαριά δουλειά. Άσε που είναι και επικίνδυνη. Τόσα ατυχήματα γίνονται. Δεν έχεις ακούσει τίποτα εσύ;».

«Μην ανησυχείς», της είχε πει εκείνος. «Παίρνουν μέτρα προστασίας τώρα. Δεν είναι όπως παλιά και ο μισθός είναι καλός. Άλλωστε, πώς αλλιώς θα μπορέσουμε να πάρουμε κι εκείνη τη βάρκα που λέγαμε; "Μάνια" θα τη βαφτίσουμε. Έτσι; Θα είναι γαλαζοπράσινη σαν τα μάτια σου».

«Τα ξέρω τα μέτρα προστασίας τους. Μόνο στα χαρτιά. Τα γεύτηκε κι ο συγχωρεμένος ο πατέρας μου. Μήπως το ξέχασες;».

Το λεωφορείο άνοιξε τις πόρτες του. «ΣΤΑΣΗ ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΟ». Καμιά εικοσαριά νοματέοι κατέβηκαν. Όλοι τους εργάτες στα «πετρέλαια». Ανάμεσά τους κι ο Μπάμπης.

«Καλημέρα ρε Κωστή! Τι κάνει ο γιος σου; Παίζετε καμιά μπαλίτσα; Παντρεύτηκε μωρέ ή ακόμα;».

«Άστα. Μας ξενύχτησε πάλι. Να βγάλει επιτέλους τα δόντια του να ηρεμήσουμε κι εμείς κι αυτός».

Οι μηχανές δούλευαν στο φουλ. Ασταμάτητα. Φόρεσαν τα κράνη τους, υπέγραψαν την ώρα προσέλευσης και ο καθένας στο πόστο του. Μηχανές και οι ίδιοι, τέλεια προγραμματισμένες με σάρκα και οστά.

Κι όμως κάτι έτρεχε. Κάτι αδιευκρίνιστο. Πλανιόταν στον, βαρύ από τη μυρωδιά των υδρογονανθράκων, αέρα και τρυπούσε τα σωθικά. Φαινόταν στα ανήσυχά μάτια των εργατών και στις νευρικές τους κινήσεις. Το 'νιωσε κι ο Μπάμπης.

«Τι έγινε μάστορα; Συμβαίνει κάτι;», ρώτησε με μια μικρή ανησυχία ο Μπάμπης το Νικήτα, τον αρχιμηχανικό της βάρδιας του.

«Τίποτα μικρέ. Όσο έχεις εσύ το μάστορα δίπλα σου μη στενοχωριέσαι για τίποτα», του απάντησε χαμογελώντας ο Νικήτας.

Όμως, ακόμα και το χαμόγελό του Νικήτα, σφιγμένο και αγχωμένο έδειχνε πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Νικήτα, δε με πείθεις», επέμεινε ο Μπάμπης.

Ο Νικήτας τον πλησίασε, έβγαλε το κράνος του και σκούπισε τα ιδρωμένα του μαλλιά.

«Να μωρέ. Εκείνη η γαμημένη η βαλβίδα ασφαλείας στον αγωγό του μεθανίου. Κόλλησε πάλι στη βραδινή βάρδια. Αν δεν το είχε πάρει χαμπάρι ο Γιάννης, για δύο λεπτά μιλάμε, θα είχε γίνει εδώ ολοκαύτωμα. Ευτυχώς με ειδοποίησε και τελευταία στιγμή πρόλαβα και σταμάτησα την παροχή. Γι' αυτό είμαι ακόμα εδώ κι ούτε που ξέρω πότε θα φύγω σήμερα. Άστα. Θυμήθηκα το μεγάλο ατύχημα πριν από 10 χρόνια. Έξι άνθρωποι νεκροί και τρεις σε μόνιμη αναπηρία. Τους είπα να σταματήσουμε την παραγωγή σ' εκείνη τη μονάδα αλλά ούτε που να το ακούσουν. Τρέχουν οι παραγγελίες μου είπαν τα μεγάλα αφεντικά. Έκανα τώρα μια πατέντα και λειτουργεί. Δεν ξέρω όμως για πόσο. Έτσι μου 'ρχεται να σηκωθώ και να φύγω. Θα γίνει καμιά στραβή και θα το 'χω βάρος στη συνείδησή μου».

«Καλά ρε μάστορα. Δυο χρόνια τώρα ακούω γι' αυτή τη κωλοβαλβίδα. Εφιάλτης κατάντησε. Γιατί δεν την αλλάζουν που να πάρει η ευχή;».

«Γιατί κοστίζει μικρέ. Δεν είναι μόνο η βαλβίδα. Θέλει ξήλωμα όλος ο αγωγός και αντικατάσταση και ότι κοστίζει προκαλεί αλλεργία στα αφεντικά. Άσε που θα μειωθεί η παραγωγή στο 1/3 μέχρι να ολοκληρωθούν οι εργασίες. Και οι παραγγελίες τρέχουν».

«Κοστίζει; Μόνο οι άγκυρες στην καινούργια τους θαλαμηγό κοστίζουν περισσότερο».

«Άντε, τράβα τώρα και μη σκοτίζεσαι. Θα' χω το νου μου κι εγώ. Να προσέχετε κι εσείς όμως. Έτσι; Άντε παλικάρι μου. Καλή δύναμη. Κι ο Θεός βοηθός».

Την τελευταία παράκληση, ο Μπάμπης δεν την άκουσε. Ο Νικήτας την είπε ψιθυριστά. Σχεδόν αθόρυβα...

Εν τω μεταξύ, στα κεντρικά γραφεία των ιδιοκτητών του διυλιστηρίου, στον τελευταίο όροφο έφτανε στο τέλος της η έκτακτη συνεδρίαση του ΔΣ. Η βλάβη στη βαλβίδα με ότι μπορούσε να ακολουθήσει θορύβησε πάρα πολύ τους ιδιοκτήτες. Ακούστηκαν κάποιες προτάσεις για σταμάτημα της λειτουργίας της προβληματικής μονάδας και άμεση έναρξη εργασιών αποκατάστασης, μπροστά στον διαφαινόμενο κίνδυνο ενός ατυχήματος με απρόβλεπτες συνέπειες.

Τα μεγάλα αφεντικά τις απέρριψαν. Τα διαφυγόντα κέρδη θα ήταν μεγάλα. Τις παραγγελίες θα τις έπαιρναν άλλοι και οι εποχές δεν σήκωναν τέτοια ρίσκα.

Ο κύβος ερρίφθη. Η λειτουργία θα συνεχιζόταν με δύο αρχιμηχανικούς σε κάθε βάρδια για καλύτερη εποπτεία και άμεση, αν χρειαζόταν, αντίδραση.

Όλα αυτά μέχρι που χτύπησε το κινητό του προέδρου. Αυτό που άκουσε τον έκανε να χάσει προς στιγμήν τη λαλιά του.

«Ανοίξτε την τηλεόραση να δούμε. Έγινε έκρηξη στο διυλιστήριο», είπε με παγωμένη φωνή.

«Μόλις πριν από λίγο σημειώθηκε έκρηξη στο διυλιστήριο. Οι πρώτες πληροφορίες, κάνουν λόγο για 4 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες. Για κάθε νεώτερο θα διακόπτουμε τη ροή του προγράμματος με έκτακτες συνδέσεις», είπε ο εκφωνητής του καναλιού.

«Πάρτε τους τηλέφωνο και πείτε τους να το τρενάρουν όσο μπορούν. Ειδοποιείστε να ετοιμάσουν το αεροπλάνο. Φεύγουμε για Ζυρίχη», διέταξε ο πρόεδρος και σηκώθηκε από την καρέκλα του βρίζοντας.

Η έκρηξη ήταν τόσο μεγάλη που συγκλόνισε την περιοχή γύρω από το διυλιστήριο. Μαύροι καπνοί άρχισαν να καλύπτουν τον ουρανό. Κόσμος πολύς άρχισε σιγά-σιγά να μαζεύεται έξω από το εργοστάσιο. Η πυροσβεστική και τα πρώτα ασθενοφόρα άρχισαν να καταφτάνουν μαζί με τους συγγενείς των εργατών που κατοικούσαν στις γύρω περιοχές.

Το διυλιστήριο, σταμάτησε τη λειτουργία του. Το νέο μαθεύτηκε και στα άλλα διυλιστήρια της ευρύτερης περιοχής. Η αντίδραση των εργαζομένων σ' αυτά ήταν άμεση. Κατέβασαν τις διακόπτες, παράτησαν τα κράνη τους και με κάθε μέσο προσπαθούσαν να φτάσουν στον τόπο του ατυχήματος.

«Δεν ήταν ατύχημα. Ήταν φόνος εκ προμελέτης» ακούστηκε δυνατά μια φωνή έξω από την πύλη του διυλιστηρίου.

Στους γύρω δρόμους επικρατούσε πραγματικό κομφούζιο. Δημοσιογράφοι και τηλεοπτικά συνεργεία προσπαθούσαν να πλησιάσουν αλλά ήταν σχεδόν αδύνατο να το καταφέρουν.

Το τηλέφωνο της κυρά-Μυρσίνης, της μάνας του Μπάμπη, χτυπούσε επίμονα.

«Ποιος να 'ναι τέτοια ώρα; Θα μου καεί το φαί», μονολόγησε καθώς σήκωνε το τηλέφωνο.

Ήταν η Μάνια. Με τρεμάμενη φωνή της ανακοίνωσε το δυσάρεστο. Το ακουστικό της έπεσε από τα χέρια. Μάταια προσπαθούσε η Μάνια, φωνάζοντας, να επικοινωνήσει μαζί της.

Η κυρά-Μυρσίνη, πέρασε από την κουζίνα, έσβησε το φαγητό, έβαλε στην τσάντα της μια φωτογραφία του γιου της και βγήκε σα χαμένη από το σπίτι.

Πλέον, όλα τα κανάλια είχαν ζωντανή σύνδεση με τον τόπο του ατυχήματος. Μαρτυρίες διάφορες από παρευρισκόμενους έδιναν κι έπαιρναν.

Άρχισαν και οι πρώτες δηλώσεις κυβερνητικών αξιωματούχων.

Εργαζόμενοι από άλλα διυλιστήρια έφταναν σιγά-σιγά και η φράση «κάτι πρέπει να κάνουμε», έτρεχε από στόμα σε στόμα.

«Γενική απεργία», «Κατάληψη παντού», «Να λογοδοτήσουν οι ένοχοι», ήταν μερικές από τις κραυγές οργής που άρχισαν να ακούγονται.

«Κάντε στην άκρη να περάσουν οι πυροσβέστες», ακούστηκε μια φωνή μέσα από το διυλιστήριο.

Σιωπή απλώθηκε παντού καθώς, πυροσβέστες κουβαλούσαν σε φορεία εργάτες μέσα από τον τόπο του ατυχήματος. Κανείς δεν μπορούσε ακόμα να ξέρει αν ζούσαν ή είχαν πεθάνει.

Μια αλαφιασμένη ηλικιωμένη γυναίκα, κρατώντας μια φωτογραφία στον κόρφο της προσπαθούσε σπρώχνοντας και φωνάζοντας να πλησιάσει στην πύλη.

«Αφήστε να περάσω. Είναι ο γιος μου εκεί μέσα. Κάντε στην άκρη σας λέω».

Οι πυροσβέστες άφησαν τα φορεία έξω από την πύλη, δίπλα στα ασθενοφόρα και ξαναμπήκαν μέσα.

Η κυρά-Μυρσίνη επιτέλους έφτασε κοντά. Το βλέμμα της καρφώθηκε στο ακριανό φορείο.

Τρικλίζοντας, με τα χέρια κατεβασμένα, κρατώντας σφιχτά στο ένα της χέρι τη φωτογραφία, έφτασε κοντά στο φορείο.

Κανείς μέχρι τότε δεν είχε ξανακούσει τέτοια κραυγή, σαν αυτή που έβγαλε η δόλια η μάνα, αντικρίζοντας πάνω στο φορείο τον μισοκαμένο γιο της.

Όλοι σώπασαν για να ακούσουν το μοιρολόι της.

«Κόκκινο γαρούφαλλό μου/γιατί μ'άφηκες;

Γω σε πότιζα με δάκρυ/και μαράθηκες.

Γω σε πότιζα με δάκρυ/και μαράθηκες».

Ένα χέρι ένωσε να την ακουμπά και να προσπαθεί να τη σηκώσει. Η Μάνια, μάταια προσπαθούσε, κλαίγοντας κι εκείνη, να την απομακρύνει.

Η κυρά-Μυρσίνη, σκούπισε τα δάκρυά της, άφησε τη φωτογραφία πάνω στο νεκρό παιδί της και σηκώθηκε όρθια.

«Ένα μόνο θέλω γιε μου. Να είσαι ο τελευταίος», είπε και απομακρύνθηκε στηριζόμενη στον ώμο της Μάνιας.

Πλέον, ούτε έβλεπε ούτε άκουγε τους ανθρώπους γύρω της. Άλλοι έβριζαν, άλλοι σκορπούσαν απειλές και κατάρες. Εκείνη πλέον δε ζούσε. Μόνο ανέπνεε.

Η κυρά-Μυρσίνη, πέθανε μαζί με το γιο της...

Πρώτη δημοσίευση: 5.6.2015